

Ha barátokat akarsz szerezni, osztogass!

2006. Szeptember 21.

Igehirdetés Hajmáskér 2006. 09. 17.

Így szól Istennek Igéje a Lukács evangéliumnak a 16. részéből az 1-től a 12-ig terjedő versekből:

Majd így szólt a tanítványaihoz Jézus: „Volt egy gazdag ember, akinek volt egy sáfára. Ezt bevádolták nála, hogy eltékozza a vagyonát. Ezért előhívatta, és így szólt hozzá: Mit hallok rólad? Adj számot a sáfárságodról, mert nem lehetsz többé sáfár. Erre a sáfár így gondolkozott magában: Mit tegyek, ha uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem bírok, koldulni szégyellek. Tudom már, mit tegyek, hogy amikor elmozdítanak a sáfárságból, legyen, aki befogadjon házába. Azután egyenként magához hívatta urának minden adósát, és megkérdezte az elsőtől: Mennyivel tartozol az én uramnak? Az így felelt: Száz korsó olajjal. Erre azt mondta neki: Vedd az írásodat, ülj le gyorsan, és írd ötvenet. Azután a másiktól is megkérdezte: Te mennyivel tartozol? Az így válaszolt: Száz kórus búzával. Erre így szólt hozzá: Vedd az írásodat, és írd nyolcvanot. Az ura pedig megdicsérte a hamis sáfárt, hogy okosan cselekedett, mert e világ fiai a maguk nemében okosabbak, mint a világosság fiai. Én is mondom nektek: szereztek magatoknak barátokat a hamis mammonnal, hogy amikor elfogy, befogadjanak titeket az örök hajlékokba. Aki hú a kevesen, a sokon is hú az, és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az. Ha tehát a hamis mammonon nem voltatok hűek, ki bízza rátok az igazit? És ha a másén nem voltatok hűek, ki adja oda nektek azt, ami a titek?”

Kedves Testvéreim! A hamis sáfár példázata meglehetősen nehezen értelmezhető szöveg első hallásra. Hiszen Jézus egy csalót állít például tanítványai elé. Hiszen miről is van szó? Van egy sáfár, egy intéző, egy pénztáros egy gazdag úrnak a szolgálatában, és valaki bevádolja, hogy hát hiba van a kréta körül, ez az ember, ez vagy magának, vagy mások kedvéért csal. Nem jó sáfár. A gazda magához is hívítja, mint ahogy ez rendszeren is történni szokott azokon a helyeken, ahol a dolgoknak vannak gazdáik, és azt mondja neki: számolj el. Hogy igaz lehet az a vád, amivel bevádolták ezt az embert az is mutatja, hogy azonnal úgy gondolkodik, hogy itt baj lehet: ki kell találni valami „B” verziót, hogy megéljek akkor is, amikor engem ki fognak rúgni. És mit csinál? A legegyszerűbb megoldás: még jobban megkárosítja a gazdáját. Hiszen magához hívítja az adósokat – ők az utolsók, akiktől még várhat valamit – és az egyiknek megfelezi a tartozását, és a másikat a tartozásából is jelentős mennyiséget elenged. Miért? Hogy amikor ő már többé nem lesz a nagy ember intézője, akkor is szeretettel gondoljanak rá. Kedves Testvéreim! Láttatok ti már ehhez hasonlót?

Azt hiszem, mindannyian láttunk, csak nem gondolunk bele. Ha körülnéznünk ebben a kis országban, ezt, amiről Jézus beszél úgy hívják, hogy közélet. Koncot dobunk a legszegényebbeknek, hogy azok adjanak nekünk majd valamit, akár egy parlamenti helyről van szó, akár bármi másról. Gondoljatok csak bele! Az elmúlt 16 év ilyen hamis sáfárokkal vett körül minket, bármerre is járunk ebben az országban. Távol álljon tőlem, hogy politizálni akarjak, de a legszebb példája annak, hogy miről is beszél Jézus, az tulajdonképpen nem más, mint a mai magyar közélet, ahol ígérgetés folyik, ahol osztogatnak, hogy majd visszakapjanak belőle valamit. Amit csinál ez a hamis sáfár, nem más, mint az ókori korrupció: megvesztegeti az adóst, hogy majd amikor ő utcára kerül, akkor valami neki is jusson. Miért? „Kapálni nem tudok, koldulni szégyellek.” Nagyon fontos dolog ez, kedves Testvéreim, mert nagyon sok ilyen ember él körülöttünk a világban, és főként azért mert mind a gazdának, mind Jézusnak nagyon sajtáságos a hozzáállása ehhez az emberhez. A gazda mit csinál? Megdicséri a szolgát. Miért? Mert azt mondja, hogy: Hoppá, te egy életre való ember vagy, te sáfár! Igaz, hogy becsaptál engem, igaz, hogy mikor kiakartalak rúgni, még egyszer becsaptál, hát de ügyes, furfangos ember vagy, olyan vagy mint a magyar népmeséknek a szegény szabólegénye, aki mindenkit becsap. Hát én vagyok a gazdád, de mégis inkább megtartalak sáfárnak, csapd be az embereket ezután az én javamra! Láttunk ilyet? Mindenki maga döntse el, kedves Testvéreim. Nem akarom megválaszolni.

Menjünk tovább a történetben. Jézus szavai leptek meg engem először. „Ura pedig megdicsérte, hogy okosan cselekedett, mert e világ fiai a maguk nemében okosabbak, mint a világosság fiai.” Mit mond Jézus? Hogy akik körülvesznek minket, a maguk nemében okosabbak nálunk? Hát, Testvéreim, ez így van. Ez nagyon egyszerűen meglátható abból, hogy a keresztyén egyházak egyháztagjai, gyülekezetei közel sem olyan egységesek, mint a világ fiai, akik körülvesznek minket, ők pontosan tudják, hogy mikor, mivel, hol csapnak minket be. Össze is fognak. Mi meg szavazgatunk, vitatkozunk, mi pokollá tesszük a magunk, meg a másik életét miatta, hogy különböző sáfárokról, azoknak elfoglalt helyéről és szerepéről beszéljünk. Nem véletlen, Jézus azt mondja, hogy meg kell dicsérni, mert a világban, ezen a földön levő életben ők az élelmesek, az életrevalók, ők jutnak előre. Talán még tanulni is kéne tőlük? Na nem, itt azért már megáll Jézusnak az együttérzése, itt azért már megáll Jézusnak az a gondolatmenete, mely szerint nagyon jól cselekedett ez a sáfár. És hirtelen mond valamit: „Aki hú a kevesen, az hú a sokon is.”, és azt mondja a tanítványoknak, hogy egy dolgot tanuljatok meg ettől a sáfártól, ő ugyan a más vagyonából osztogatott, nem a magáéból, de a logikája zseniális volt. Mert miért osztogatott? Hogy barátokat szerezzen magának. Olyan embereket, akikre majd lehet számítani. Nem a sajátjából, de ez a megoldás. Ha barátokat akarsz szerezni, osztogass! Ti is mit csináljatok? Osszátok szét, amitek van! Adjatok a körülöttetek élő embereknek, akár a vagyonotokból, akár cselekedeteitek által, akár a gondoskodásotokkal! Vegyétek észre, igen, a világ körülöttünk valamilyen szinten – bármilyen csúnya is, de – megvehető. És vannak emberek, akik annyira beletagozódtak ebbe a világba, annyira elfogadták a gondolkodásmódját, hogy közeledni sem lehet feljűk már, mondjuk így: a magunk keresztyén ideológiai

felsőbbsége irányába. Miért? Talán azért, mert egyszerűen tényleg éhesek, de hogy akar az éhes ember ideológiát, annak egy falat kenyérré van szüksége. Talán azért, mert a napi gondjaik, a világi gondjaik tényleg annyira elhatalmasodtak felettük, hogy már ki se látnak belőlük, följebb sem merik emelni a tekintetüket. Ezekhez az emberekhez olyan módon kell közeledni, amiből értenek. Adjatok nekik, legyetek ott közöttük! Nem véletlen, kedves Testvéreim, hogy az elmúlt kétezer évben az egyház számára milyen fontos volt a misszió. Hogy a Magyar Máltai Szeretetszolgálat, a Református Szeretetszolgálat, de a Baptista Misszió is milyen fontos szerepet játszik akkor, amikor megy és gondoskodik az emberekről. Miért? Mert nagyon sok olyan ember van, aki semmit nem lát a missziókból, akit az élet apró-cseprő gondjai eltávolítanak attól, hogy az Isten Igéjére figyeljen. De hogy tudják ők, hogy mi az Ige, de nagyon nagy szükségük lenne egy ruhára, egy falat kenyérré, egy kis törődésre. És a hamis sáfár ezt használja ki: az adósnak arra van szüksége, hogy engedjék el az adósságát. Hát mit mond Jézus? Tanuljatok tőlük. Adjatok, osszatok szét mindent.

Annál is inkább, mert azért Jézus nem véletlenül mondja a pénzre, hogy az hamis mammon, nem véletlenül értékeli le a következő szavaiban ezt az egészet. Mert hát miről is van szó? Ha hasonlítani akarnánk az Isten elgondolását vagy az ember helyén, akkor azt kellene, hogy mondjam, hogy olyan ez, mint amikor az ember belenéz a saját pénztárcájába. Vannak ugye fémpénzek, ezek kisebb értékek, a súlyosak, és vannak a papírpénzek, amiket össze lehet gyűrní, amiknek szinte súlyuk sincs, de mégis ezek, amik igazán nagy értéket képviselnek. Itt a földi dolgok a keresztyén ember szempontjából a fémpénzek. Néha nagyon erősen húzzák a zsebünket, és néha nagyon jó lenne az, hogyha több lenne belőle. Az életünk dolgait nagyon megnehezítik ezek a fémpénzek. Miért? Hát azért, mert nagyon nehéz velük is, meg nagyon nehéz nélkülük is. Ha sok van belőle, az a baj, ha kevés van belőle, az a baj. És nem vesszük észre néha pontosan a fémpénz miatt, mert ennek a tömegét érezzük a zsebünkben, hogy ott van az a másik fizetőeszköz, az a papírpénz, amire csak rajzolva van vagy egy nagy király képe, vagy számok vannak éppen írva, aminek azonban, ha bemegyünk a boltba, sokkal nagyobb jelentőséget tulajdonít utána mindenki. Hát ilyen dolog ez. A lélek dolgait vehetjük úgy, hogy ezek a papírpénzek. Isten országának az ügyei, amik könnyűek, amik papírra vannak csupán vetve, nem aranyba vésvé, de mégis itt mutatkozik meg igazán, hogy ki az, aki jól követi az Istent, aki átadta az életét a Krisztusnak. S épp ezért erről szól a tanítás, szabadulj meg az aprópénzedtől, ne arra figyelj, hogy minél többet gyűjts abból, ami lehúzza a föld porába. Vedd észre az igazi értéket. Vedd észre azt, hogy azért kell csupán jól sáfárkodnod a fémpénziddel, hogy utána megkaphasd a papírt.

Mint amikor gyermek voltam, és a nagymamáméktól – akkor ugye még emlékeztek rá, a '70-es években egy-két forint is milyen nagy dolog volt – az egyforintosokat meg a kétforintosokat mindig én kaptam meg, hogy dobjam a perselybe vagy fagyizzam el. De hogyha papírpénzt kaptam volna, akkor ezt mindig a szüleimnek adták oda, mert tudták, hogy én még nem tudok vele jól sáfárkodni. De a szüleim értelmes dologra, értelmes módon az én javamra fordítják azt a kitudja hány forintot, amit adtak. És ma is így van. Egy gyereknek egy 20-ast, egy 50-est, egy 100-ast odaadunk, hogy vegyen rajta fagyaltot, hogy gyűjtse össze és kezdjen vele valamit, és amikor látjuk, hogy jól gazdálkodik ezekkel a kis értékű fémpénzekkel, na akkor adunk neki nagyobb címetet, nagyobb értéket. Legalábbis a bölcs szülő így teszi, akkor biz igazán sokat rá.

És, kedves Testvéreim, azt hiszem, valami hasonló igaz az egyházra is. És ezt kellene megtanulnunk ennek a hamis sáfárnak a példázatából. Egyrészt azt, hogy az evilág fiai gyakran sokkal ravaszabbak nálunk, óvatosan kell elfogadni mindazt, amit ők mondanak és persze másrészt megvárni azt, hogy sajnos a körülöttünk élő emberek nagy százaléka, nagy többsége még mindig csak abból ért, hogyha mi adunk nekik. Ha a szeretetét, bármilyen rideg, bármilyen számítógépes dolognak is tűnik ez, de legalábbis az első lépésben megvásároljuk. Megvásároljuk egy mosollyal vagy megvásároljuk anyagi javainkkal, törődésünkkel.

És, tudjátok mit, Testvéreim? Azt kell, hogy mondjam, hogy ez nem más, ha már sáfárságról beszélünk, mint jó befektetés. Hiszen a Biblia beszél arról, hogy Jézus és azok, akik már ott vannak az örökkévalóságban, együtt döntenek az újonnan érkezőnek a sorsáról. És van egy történet, a gazdag és a szegény Lázár. Gondoljatok csak bele! Szegény Lázárhoz megy el könyörögni a gazdag, mert ő a pokolba jutott, hogy ő járjon közben érte. Mi hisszük azt, hogy Krisztus az egyedüli közbenjáró. De sok sok lélek van, aki ezen a földön reánk van bízva, akiről gondoskodni kell, akinek az életével, akár tudomásul vesszük, akár nem, de mi magunk is sáfárkodunk. Valamilyen módon meg kell tanulnunk adni, hogy foglalkozzanak velünk, és ha foglalkoznak velünk, és a test dolgaiban már társnak tekintenek, akkor megadhatja azt az ajándékot is nekünk az Isten, ami a valódi papírpénz, ami az igazi valutája a keresztyén embernek, hogy a lélek dolgaiban is elfogadják őt, a lelkek sáfára is lehet ebben a világban, mint a Krisztus igazi szolgálója, s mint Isten akaratának valós betöltője. Ámen.

Gyertek, emelkedjünk föl helyünkről, hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked azt, hogy sáfáraid lehetünk e világban, hogy miránk is, kire többet, kire kevesebbet, de reánk bízol, hogy azt a Te és a Te Szent Fiadnak dicsőségére forgassuk, előbbre vigyük. Ó Urunk, add, hogy tudjunk tanulni Tőled, a Te szent Igéből, hogy az embereknek azt tudjuk adni, amire vágynak, és tudjuk mellette megmutatni nekik, hogy nem az, ami nehéz, nem az, ami csengő, pengő vagy csillogó az igazi érték, hanem néha az apró, a jelentéktelen, a könnyű és csupán feliratokat tartalmazó papírdarab is valós, súlyos értéket hordozhat. Ó Urunk, engedd, hogy mi megtaníthassuk e világot az írott Ige, a Biblia igazi értékeire. Hogy tudjuk ezt képviselni, és tudjunk a kicsin és a jón egyaránt sáfáraid lenni. Mindenség Istene, engedd meg nekünk, hogy minden pillanatában az életünknek Hozzád fordulva a Te Szent Fiad nevében erőt kérhessünk életünk nehéz harcainhoz, hogy tudjunk nehéz

döntéseket is könnyen meghozni, hiszen nem a magunk akaratát, nem a magunk gyarapodását, hanem a Te egyházad és a Te Igéd előrehaladását nézzük. Urunk és Istenünk, kérünk, erősíts minket, s légy velünk, s azokkal is, akik most nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más elszólított e gyülekezetből. Urunk, adj gyógyulást betegjeinknek, vigasztalást a gyászolóknak, erőt a terhet hordozóknak, s hitet mindannyiunknak, hogy őszintén, tisztán és igaz módon imádkozhassunk úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Istennek, a mi Atyánknak szeretete, az Ő Szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme, s a Szentlélek gondviselő közössége legyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.